PROVINCIAL LIBRARY MANITOBA

ТРАВНЕВІ ДЕМОНСТРАЦІЇ В ПІВДЕННІМ ОНТЕРІО.

Першотравневі конференції відбулися в ріжних містах. Комуністична партія й комсомол проводитимуть демонстраціями.

Сегорічне перше травня в полудневo - західнім—Онтеріо заповідається бути найбільшим висловом робітничої боєвости і солідарности в історії. Майже в кожнім головнім індустріяльнім осередку, який охоплює площу від Торонто аж до прикордонних міст, пороблено приготування, щоб вивести на вулиці тисячі робітників та задемонструвати проти капіталістичної нужди та експльоатації — щоб додати робітникам нового духа до клясових боїв, які їх чекають, щоб зясувати робітникам бої міжнародного руху пролетаріяту і тим самим приготовити їх краще попровадити боротьбу проти канадійської панської кляси.

Широкий обєднаний фронт на перше травня.

Через останніх 6 тижнів в Торонто, Гемилтоні, Лондоні і в прикордонних містах кожного тижня відбувалися першотравневі конференції. В кожній місцевости організувано широкі конференції, які охоплюють тисячі робітників ріжних частин робітничого руху. Це все робилося помимо відомої опозиції і ворожого відношення зі сторони жовтих соціял-реформістів і юнійних фейкерів, таких як Джімі Симпсон, Сем Лоренс, Дж. П. Мекей і д-р. Стівенсон, що завжди робили все, що тільки було в їх силі, щоб помогти босам розбити і саботажувати перше травня.

Торонтонська конференція рішила відбути масову демонстрацію на сцені дреперівської брутальности — в Квінс парку на перше травня, в годині 3.30 по полудні. Приготовчі мітінги будуть відбуватися при головних брамах фабрик від тепер аж до першого травня, а у всіх салях братніх організацій назначено мітінги на неділю 27 квітня. Пороблено пляни випробувати на 1 травня заборону Дрепера відбувати в салях мітінги і на підставі цих плянів в одній з найбільших саль з Торонто мається відбути на 1 травня величезний концерт-свято.

Обєднаний фронт Гемилтону, Лондону і прикордонних міст.

Першотравнева конференція обєднаного фронту в Гемилтоні, Лондоні і Виндзор зорганізувала демонстрації з концерт-святами, які відбудуться в вище поданім порядку. В Торонто відбуваються мітінги при брамах фабрик і організується дійсний боєвий клич "Долів знаряддя на 1 травня!"

Першотравнева демонстрація в Гемилтоні на годину 3.30 на Маркет сквері. Промови виголосять місцеві робітничі промовці і Бекі Бюгей з Торонто.

Прикордонні міста на годину 3.30 в Ленспірі парку. Місцеві промовці першотравневої конференції, а крім них Лилі Гімельфарб від комсомолу і А. Е. Смит від КРОЛ.

Лондонська демонстрація відбудеться з Маркет сквер в годині 3.30 по полудні. Промовці першотравневої конференції і Чарлс Меріот з Торонто.

Демонстрації комуністичної партії.

Комуністична партія і Ліга Комуністичної Молоді організують першотравневі демонстрації в ріжних місцевостях. В кожнім випадку приготовано концерт-мітінги, які відбудуться в годині 8 вечером. В кожній місцевости демонстрація зачнеться в годині 3.30 по полудні:

Брентфорд, на маркеті, промовець Вм. Каштан.

Ошава, промовлятиме Анна Булер від комуністичної партії.

Веланд, промовці Р. М. Шелей від комсомолу і Дж. Стуш від партії.

Ст. Кетерінс, промовець А. Т. Гил від комуністичної партії.

Кіченер, промовець І. Бойчук від комуністичної партії.

Ґвелф, промовець М. Кліг від комуністичної партії.

Торолд, промовець Джін Г. Корбін від комуністичної партії.

Тисячі робітників зорганізовано на 1 травня. Фабричні мітінги і розкидання десяток тисяч маніфесту, шапових ґазет і першотравневого видання "Воркера", "Йонґ Воркера" і інших робітничих часописів, притягне велику масу безробітних. Безробітні будуть заагітовані ріжними товариствами. Сегорічне свято 1 травня буде найбільшим визовом капіталістичній клясі в історії. Робітники полудневo-західнього Онтеріо прилучаться до міжнародного руху працюючої кляси в демонстраціях і в організуванні проти капіталістичного невільництва, імперіялістичної війни та проти безробіття. Вони будуть боротися за організацію, за працю або повну заробітну плату для безробітних, проти поліційного терору і **за оборону Радянського Союзу.** *Ч. Симс.*

КАМПАНІЯ ЗА ЧЛЕНСТВОМ ДО КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ.

Дистріктові комітети беруться до роботи за рекрутуванням нового членства.

Муситься вложити конкретні пляни.

Дистрікт ч. 3 буде змагатися з спільною квотою дистріктів ч. 1 і 2.

Кампанія комуністичної партії за збільшенням членства і за старанням зробити "Воркера" масовим органом канадійської робітничої кляси, зачалася з великим ентузіязмом по цілій країні. Дистріктові комітети взялися за кампанію і виготовляють пляни на підставі умовин в кожній частині країни.

Змагання між дистріктами.

Між ріжними дистріктами розвивається дух соціялістичної компетиції. Дистрікт ч. 7, з головним осідком у Вінніпеґу, викликав дистрікт ч. 9 з головним осідком у Венкувер, щоб перевищити назначену їм кампанією квоту, яка має на меті придбати 350 нових членів для кожного з них. Вінніпеґ дістане більшу часть свойого нового членства з залізничих шапів і з безробітних робітників, а Венкувер дістане їх з лісових та докових робітників, як також і з поміж безробітних. Дистрікт ч. 3, виконавчий комітет в Торонто, рішив на своїм мітінгу, що відбувся в суботу, 19 квітня, змагатися з обома дистріктами, себто з дистріктом ч. 1 в Новій Шкоції і з дистріктом ч. 2 в Монтреалі і буде старатися перевищити квоту, яку призначено для обох цих дистріктів.

Деякі місцевости мусять збудитися.

Все ж таки деякі місцевости сплять до цего часу. Багато льокальних виконавчих комітетів заснули при швіці. В деяких місцевостях безробітні провадять сильну активність під прапором партії, але коли приглянутися дійсности, то лиш кількох партійних членів зацікавилися їхньою активністю. Решта партійних членів спить. Ми маємо на увазі один випадок, в якім деякі "партійці" сповняли героїчну роботу влаштовуючи концерт, коли безробітні демонстрували під проводом кількох партійних членів. Є багато місцевостей, в яких ситуація є майже така сама за добра, як і та, про яку згадалося повище. Наприклад, ми маємо повідомлення, яке говорить нам про те, що одна партійна група запросила соціл-реформістського зрадника промовляти на мітінгу безробітних. Перший випадок, про який ми повище згадали, стався в дистрікті ч. 3, а другий в дистрікті ч. 7.

Робітники будуть регулярно інформовані.

Партія завела плян точного звіту з кампанії і робітники будеться точно інформувати на сторінках преси про успіх кампанії. Всякі недостачі і невдачі будуть отверто обговорені в пресі, бо комуністична партія не має нічого до страти, а до зискання багато, викриваючи свої помилки і недомагання. Кожна місцевість в країні буде підрахована і партійні члени в кожній місцевости будуть змушені здати за себе рахунок. Коли вони не будуть мати чим виказатися, тоді вони мають навчитися критикувати самих себе, признати свою невдачу і зачати працю, щоб її перемогти.

Нові члени заступлять опортуністів.

Одною з головних причин чому кампанія за новими членами вітається з великим ентузіязмом всіми провідними комуністами в цілій країні є та, що вони розуміють те, що нові члени заступлять місце опортуністичного елементу в партії. Ще до цего часу є в партії такі члени, які думають, що все, що партійний член має до роботи, це вчащати на мітінги і носити в кишені членську книжечку. Останки таких членів будуть витиснені зростаючими обовязками партії і її роботи, які означають, що кожний член має сповнити свою частку. Сотки робітників, яких втягнеться до партії, які щиро бажають стати її членами, не тільки заступлять "святочних комуністів", але стануть величезною новою силою для робітничого, революційного руху.

Чому ви повинні пристати до комуністичної партії.

Коли ви є здорово-думаючим робітником, який розуміє потребу боротьби проти теперішної капіталістичної системи невільничої плати, то ви повинні стати членом комуністичної партії. Як інтелігентний робітник, який пізнав потребу цеї боротьби, вашим обовязком зглядом робітничих мас є стати в ряди комуністичної партії, щоб відіграти в ній ролю, як член передної сторожі робітничої кляси. Стати членом означає бути активним членом, бо неактивним членом не можна стояти в партії.

Стоячи поза рядами комуністичної партії, ваша активність є тільки активністю поєдинчої, ізольованої особи, або, коли ви є членом боєвої трейдюнії чи то членом організації безробітних, то ваша активність обмежується тільки до певної частини робітничої кляси. Коли ж ви станете членом комуністичної партії, ви злучите свою активність з величезною сіттю активности робітничої кляси, яка простягається через цілий світ і застановляється над кожним питанням робітничої кляси.

Тільки через вступлення до комуністичної партії зможете ви дати найбільші прислуги справі робітничої кляси і виробити себе на активного провідника і борця робітничої кляси. Тільки, як член комуністичної партії зможете ви дійсно успішно боротися проти ворогів працюючої кляси, проти капіталістичного невільництва, проти імперіялістичної війни, за визволення працюючої кляси і за збудування соціялізму.

Центральний Аґітаційно-Пропаґандовий Комітет Компартії Канади.

МИХАЙЛО КОЦЮБИНСЬКИЙ.

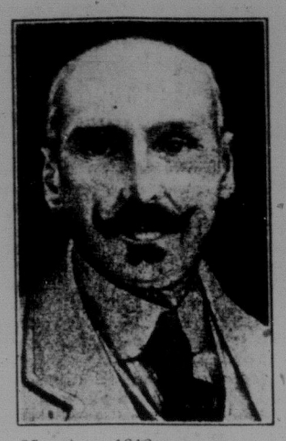

25 квітня 1913 року помер у Чернігові один із найвидатніших українських письменників, Михайло Коцюбинський. Там же, в Чернігові, на Троїцькій горі його й поховано.

25 квітня цього року минуло як раз 17 років зо дня смерти письменника. Пам'ять М. Коцюбинського відзначає вся Радянська Україна.

Народився Михайло Коцюбинський року 1864 в місті Вінниці в родині небагатого урядовця. Вчився в духовних школах, але ніде не скінчив курсу. З ранніх літ цікавився книжками і вже 12-літнім хлопцем почав був писати руською мовою повість з фінського життя.

На 13-му році до рук М. Коцюбинського випадково попало кілька книжок старого українського журналу "Основа", оповідання української письменниці Марка Вовчка та "Кобзар" Т. Г. Шевченка. Ці книжки справили на Коцюбинського велике враження. До того часу він читав лише книжки руською мовою і не уявляв, що є українська література.

Батько письменника рано вмер і на руках молодого Михайла опинилася вся сім'я. Він мусів багато працювати, щоб заробити шматок хліба для себе й усієї сім'ї. На ріжних посадах доводилося М. Коцюбинському працювати. З 1892 року по 1895 рік працював він в одеській комісії, що проводила боротьбу з філоксерою (хвороба на винограді). Разом із робітниками доводилося йому мандрувати по молдавських селах, вишукуючи філоксеру та винищуючи ті виноградники, де була філоксера.

Потім він перейшов на таку ж роботу в Крим. З 1898 року дістав М. Коцюбинський посаду в Статистичному Бюрі Чернігівського Губерніяльного Земства. Тут він жив аж до самої смерти. Спершу був звичайним статистиком, потім діловодом і, нарешті, його було призначено керівником одного з відділів статистичного бюра. На службі в Статистичному Бюрі працював Коцюбинський аж до 1911 року, до того часу поки йому не було призначено пенсії від товариства "Прихильників літератури".

Перебуваючи в Чернігові, М. Коцюбинський брав активну участь у громадському житті. Коли в 1906 р. було засновано "Просвіту" його було обрано на голову товариства, але пізніше Коцюбинського та його дружину було звідси викинуто, як людей "політично-неблагонадійних".

Був Коцюбинський членом правління музично - драматичного гуртка та членом Чернігівської Вченої Архівної Комісії. Через утиски місцевого губернатора, який вороже ставився до всього українського населення, Коцюбинський змушений був вийти із Архівної Комісії. Брав Коцюбинський також участь і в підпільних політичних гуртках, працював з молоддю.

Це була надзвичайно діяльна людина, освічена й розумна. Листувався М. Коцюбинський майже з усіма тогочасними українськими письменниками, а також з найвидатнішими письменниками руськими — А. Чеховим і М. Горким. Про Коцюбинського було відомо всюди, твори його були перекладені на руську мову.

Передчасна смерть письменника, який не мав змоги лікуватися як слід, тяжко вразила всіх. Українські й руські часописи в 1913 році вмістили статті, в яких з жалем повідомляли про передчасну смерть М. Коцюбинського.

"Погано, знаєте, зі мною. Треба рятуватись, спочити, полежати в лікарні або в санаторії, та ні за що. Доведеться загинути... Служба ледве дає шматок хліба, а література... соромно навіть признатися представникові культурної нації...", — так писав він про своє становище галицькому письменникові В. Гнатюкові. І хоча твори М. Коцюбинського в той час виходили в перекладах в Празі, в Парижі, в Відні, в Москві, хоча його твори охоче друкувалися, матеріяльні злидні примушували працювати на службі й не давали змоги, як слід лікуватися.

І саме в повному розквіті письменницького хисту помер М. Коцюбинський.

ПРО ЩО ПИСАВ М. КОЦЮБИНСЬКИЙ.

Перші твори М. Коцюбинського з'явилися року 1890-го в галицьких виданнях. Це були переклади та вірші й оповідання для дітей. В перших своїх творах письменник описував селянське життя простоїдучи слідом за переднішими письменниками, як от Нечуй-Левицький. Це такі його твори: "Ціпов'яз", "На віру", "П'ятизлотник" та інші.

Що-далі зростав і розвивався письменницький хист Коцюбинського. Бурхливі події перед революцією 1905 року дали матеріял для великої повісти "Фата Моргана", в якій Коцюбинський намалював революцію на селі. Революційні ж події відбито з величезним умінням показує революцію 1905 року.

Письменник простестує проти дикої розправи царських катів, вказує у своїх творах на потребу дальшої боротьби і краще від запальних промов та агітацій своїм художнім словом виявляє всю неправду царського режіму. Це описав він у таких творах: "Коні не винні", "Подарунок на іменини", "Сон", "Дебют", "Персона ґрата" (оповідання про ката), "В дорозі"

Попавши на працю до Басарабії, Коцюбинський вивчив життя молдаван і в наслідок цього з'явилося чимало творів з життя Басарабії. Особливо сильна повість "Для загального добра" в якій показано боротьбу селянства за свій добробут, селянства темного, що не розуміло потреби захищати свої виноградники від хвороби.

Перебуваючи в Галичині, Коцюбинський зацікавився побутом карпатських гуцулів і їхнє життя змалював у повісті "Тіні забутих предків".

М. Коцюбинський вважається найталановитішим з українських письменників.

Мих. Биковець.

КОЦЮБИНСЬКИЙ -- ОДИН З НАЙБІЛЬШИХ УКР. ПИСЬМЕННИКІВ.

Одним з найвизначніших українських художників слова 1890—1900 р.р. і одним із найперших письменників, що взялися змальовувати бурхливу добу революції 1905 року був Михайло Коцюбинський. Коцюбинський почав писати ще в кінці 80 років минулого століття, але перші друковані твори його з'явилися року 1890 в галицьких виданнях — це були переважно переклади та вірші й оповідання для дітей. Про те вже в самім початку 90 років пише Коцюбинський цілу низку оповідань на теми з селянського життя з глибоким соціяльним змістом, хоч і в старій народницько-побутовій манері ("П'ятизолотник", "На віру", "Ціпов'яз" та інш.).

Що більше зростає талант Коцюбинського, все яскравіше й помітніше наростає в його творах отой соціяльний-бунтарсько - громадський зміст, надто в зв'язку з наростанням вибухових сил перед революцією 1905 року. Селянські повстання перед 1905 роком дали Коцюбинському матеріял для його невмирущої "Фата Моргана" цієї найвеличнішої в нашій літературі картини селянської революції на Україні, а сама революція 1905 року появила такі перлини його творчости, як "Сміх", "Він іде", "Невідомий", "Персона ґрата" та інші новелі, що в них письменник з незрівнаною майстерністю показує революцію 1905 року в місті, власне страшні моменти ліквідації тієї революції та становище й ролю в ній інтелігенції. В той же час звертається Коцюбинський і до інших тем. Перебуваючи якийсь час поза Україною, він поширює коло своїх спостережень поза традиційний український побут і дає низку оповідань і новель з життя інших національностей — з життя молдаван Бесарабії ("Для загального добра", "Пе-Коптьор", "По людському", "Відьма"), з побуту кримських татар ("На камені", "В путах шайтана", "Під мінаретами") і навіть з італійського життя ("На острові", "Хвала життю"), значно збагачуючи таким чином тодішню українську літературу.

В період реакції й урядового гніту після 1905 року Коцюбинський перейшов почасти знову до інших тем, але тільки почасти. Занепад громадського життя в Росії й на Україні, урядовий терор, кари, утиски й забобони з одного боку, а з другого — утома й хвороба письменника в певній мірі спричинились до того, що Коцюбинський в цей період своєї літературної творчости присвячував багато уваги власним переживанням, змальовував самотніх, стомлених і змучених життям інтелігентів ("Інтермеззо", "З глибини", "Дебют", "Сон"). Але в той самий час писав він і такі твори свої, де з найбільшою силою протестував і проти відворотної ганебно-жорстокої урядової реакції ("Подарунок на іменини") і проти громадського занепаду, дрібно - міщанського "благополучія" ("В дорозі", "Сон") і проти фальшивого лібералізму ("Коні не винні").

Михайло Коцюбинський був не тільки найталановитішим з письменницького покоління 1890-1900 р.р. і найчутливішим художником громадянином, — він був також і найчутливішим до нових літературних течій і форм. Розпочавши свою літературну діяльність в традиційній реалістично-побутовій народницькій манері, він дуже швидко одходить од неї. Невпинно шукаючи нових літературних форм, він пильно і багато працює над удосконаленням своєї письменницької техніки, вчиться на кращих зразках західньої літератури й досягає тут виключної майстерности. Його стиль незвичайно простий, але в той самий час дуже оригінальний, виборний і музичний, його образи завжди свіжі, нові і вкупі з тим незвичайно зрозумілі, життьові і емоційні; сюжети його творів незмінно вражають читача невтертою композиційною будовою і в той же час невидано ю до того гармонійністю, пропорційністю окремих частин.

Тематика Коцюбинського, так само, як і художні засоби його, дуже скоро зазнали певних змін: письменник, як уже сказано вище, розробляє найрізноманітніші теми. Це все — і нові теми, і майстерна обробка сюжету, і прекрасна мова — викликало у читачів великий інтерес до Коцюбинського. Інтерес той зростав з кожним новим твором письменника і природно перейшов у нечисленних спочатку читачів його в справжнє захоплення ним після надрукування революційного циклю оповідань.

За ввесь час своєї літературної діяльности Коцюбинський ні на мить не одійшов від своїх читачів і не кинув свого незрівняного письменницького пера. Він пильно й невтомно працював усе своє життя й обдаровував українське письменство все новими й новими творами. В останні роки свого життя він написав такі високо-художні речі, як "Тіні забутих предків", "Сон", "Хвала життю" й "На острові". Дедалі то все вище йшов Коцюбинський по щаблях удосконалення письменницького і в кінці свого життя вийшов нарешті на вершини творчости, що були вкупі з тим і вершинами тогочасної української літератури.

Та не вважаючи на це все, Коцюбинського довгий час знала лише українська інтелігенція, бо ж довгий час не вміло й не сміло читати його, як і всякого іншого письменника українського, ні робітництво України, ні упосліджене й задурене українське селянство. Тепер, у вільній радянській Україні, мусить нарешті знати й робітництво, й селянство одного з найбільших своїх письменників, мусить читати його твори, про них і в великій мірі для них писані.

Значіння М. Коцюбинського, як письменника, й у теперішні дні є величезне, про що свідчать хоча б численні радянські видання його творів і надзвичайний попит на них у робітниче - селянських бібліотеках. М. Коцюбинський не був письменником - революціонером та й не міг бути ним у його часи, часи царського режіму. Але й те, що він дав у прихованому виді у своїх творах, і тоді, і тепер справляє революційний вплив. Ось чому Коцюбинський рідний нашій революційній добі й його ім'я щиро шанує Радянська Україна.

Ви — що коротаєте дні Вашого життя при всяких варстатах праці, як на землі так і в глибоких норах підземелля, пишіть до "Українських Робітничих Вістей" про все те, що з Вами й кругом Вас діється.